

Na »potem« niso odgovarjali. Ni bilo besede, ker ni bilo misli, misliti o tem pa jih je bilo groza, in umikali so se tej grozi brezimenske žalosti, ki se vleče iz dneva v dan, iz leta v leto, od rojstva do smrti... Toda čutili so vendarle težo Lukovih besed. Na pravo struno je udaril. Da, ko jim dobrotnik čez mesec dni odtegne svojo milostno roko, jih spet zajaše čudna skrb: grenko dolgočasje. Toda Luka je govoril tudi o kruhu duha... kako bi te družine mogle odpeti tej mrtvi besedi. Rajši so grebli in grebli po svoji zagrenjenosti, da bi našli krivca, ki bi nad njim znesli svojo davno jezo. Skoraj so začeli Luki prikimavati in buditelj src se je ves razveselil ob njih, saj si je domišljjal, da so ga začeli razumevati.

Ko je bil spet sam, je razmišljal in tehtal. Tehtal je misli in besede nesrečnikov. Vedel je, da so otroci nagonov, sužnji trenutkov. Skoraj strah ga je obšel, ko se je videl v vlogi propovednika. Ali bo imel dovolj moči, dovolj prepričevalnosti, da jih predrami, da jih vrne življenju? Ni jih smel več zapustiti, če bi si ne hotel očitati, da je bojazljivec — utečenec. Luka je trpel. Misli njegove so bile kakor molitev... in tedaj je doživel čudo: nočne daljave so se prelivale s skrivnostnim šumenjem od vzhoda do zahoda, zvezde so prepregale razmahnjenost brez-krajnosti, zemlja je molila... Objelo ga je omotično in vendar je doživljal jasno kot še nikoli poprej. Rastel je v čudežen mir vesoljstva. Poizgubljal se je v lepoto nočnih razkošij in vsepozabljenja. Tedaj ga je presunilo: ali vidijo tudi oni to razkošje, ali slišijo tudi oni vseširno šumenje svetov, ali se razpuščajo v objeme vsemira?... O, ljubezen zvezd, zemlje in človeka! Ljubezen brezčasna, vsezdružujoča, pojoča iz noči v dan, iz dneva v noč, iz leta v leto, iz rojstva v smrt, vodeča v najvišjo radost življenja! (Dalje.)

SARABANDA.

IVAN PREGELJ.

Rože, rože... Škrlatni slapovi šumé in v škrlat lijó,
pesmi rojstva pojo in pesem nesmrtni pojo
rože, rože...

Duše, duše... rode se, da več ne umró,
curki škrlatni v brezbrežju kot v morju
ginó...

Kri od krvi, duh od duha ženó se
v Vsesvet

nerazodéti

do vekov... Kam?

Domov?

Rože... Duše... Kam?

V Skrivnost li, ki je Oče, Sin in Duh?

V Bolest li, ki je sanja, ljubezen, smrt?

V Radostli, ki je ena?

O, mati!

IDILICA.

(Hčerki.)

IVAN PREGELJ.

Breskve, Lia! Ali bi, ali bi?

Pazi! Kako to prijetno diši!

Ne, Lia! Takó se ne sme,

glej, tako se breskev je!

Stisni, razlomi... Sok, kakor kri...

Ugrizni! Breskvice ne boli!

A tu koščica kot oreh! Vsadiva jo,

palec samo pod rušo zakriva jo,

pa bo pognalo ob letu drevó

samih breskev polnó.

Veruješ? Kima... In Lia ve,

da breskev raste in kakó se je...

DANTE ALIGHIERI: LA DIVINA COMMEDIA.

PREVEL IN RAZLOŽIL J. D.

III. del: RAJ.

Spev XXXI.

Uvod k XXX. spevu smo pričeli z besedo: »Na cilju!« Dà, nahajamo se v najvišjem nébesu, v pravih nebesih, v Empiréju. V prejšnjem spevu nam je pesnik predstavil to najvišje nebo kot belo rajsko rožo, ki nje sredino tvori reka božje svetlobe, nje liste pa v nedogledno višino segajoče stolbe s troni in sedeži svetnikov starega in novega zakona, nad rožo pa v čisti luči biva Bog, presv. Trojica. V XXXI. spevu nadaljuje z besedico »torej« (dunque) pripoved o tej veličastni roži. Obe nebeški vojski — pravi — sem videl v tisti roži: na stopnicah, na tronih svetnike, odrešene s krvjo Kristusovo, med njimi pa kot čebele, letajoče od cveta do cveta, angele: angeli prihajajo od Praluči doli k svetnikom, neprestano donšajoč blaženost, pa se spet vračajo gori. V vv. 13—15 popisuje njih čudoviti pojav. In še to pripominja, da ta nebroj krilačev, letajočih gori in doli od Boga k svetnikom in od svetnikov k Bogu, ne zatemnjuje tistemu, ki bi